

Nr 134

Av herrar **Werner** och **Ringaby**, *angående statsbidraget till kommunal familjedaghemsverksamhet.*

(Lika lydande med motion nr 106 i Första kammaren)

Enligt beslut av 1968 års riksdag är kommunala familjedaghem fr. o. m. den 1 januari 1969 under vissa förutsättningar berättigade till statsbidrag. Detta beslut hälsades med tillfredsställelse, men såsom vi påpekade i en motion redan till 1968 års riksdag med anledning av förslaget i statsverkspropositionen angående statsbidragsreglerna för kommunala familjedaghem föreligger brister i dessa regler. Andra paragrafen i ifrågavarande bidragskungörelse, nr 236/1968, stadgar nämligen bl. a. att i kommuner med över 10 000 invånare skall inte de platser vara bidragsberättigande som överstiger antalet barnstugeplatser.

Fördelarna med institutionell barntillsyn kan inte anses tillräckligt motivera en sådan prioritering. Visserligen torde barnstugorna tack vare rutinerad personal ha bl. a. ett pedagogiskt övertag, men avsikten är att även de kommunala familjedaghemmens personal skall få sådan utbildning att skillnaden härvidlag mellan tillsynsformerna inte ger anledning till prioritering av barnstugorna. Dessutom har de kommunala familjedaghemmen i vissa avseenden särskilda fördelar när det gäller t. ex. tillsyn av de allra yngsta barnen, av infektionskänsliga barn och av barn som har svårt att anpassa sig till större kollektiv. Även administrativa fördelar präglar familjedaghemmen, t. ex. att det där är lättare att anpassa öppet-hållandetider till föräldrarnas behov — vilket också 1966 års familjedaghemsutredning framhöll i sitt betänkande.

Ett väsentligt skäl till att inte prioritera någon av de statsbidragsberättigade barntillsynsformerna är att många kommuner, trots att invånarantalet överstiger 10 000 personer, ej har råd till de dyrbara investeringar barnstugeverksamheten medför. I utflyttningskommuner vore det direkt ekonomiskt oriktigt med sådana investeringar, eftersom tillsynsbehovet är i avtagande.

Då familjedaghemstillsyn ställer sig fördelaktigt ur kostnadssynpunkt, kan de gällande statsbidragsreglerna således få icke önskvärda konsekvenser för valet av tillsynsform, nämligen i de fall de leder till att kommunerna tvingas avstå från att nyetablera barntillsynsverksamhet därför att man å ena sidan inte kan få statsbidrag och å andra sidan inte har råd till utökad barnstugeverksamhet eller till att påbörja en sådan. Med tanke på

det mycket stora behovet av barn tillsynsplatser, vilket trots att antalet dag- och fritidshemsplatser tillsammans med antalet familjedaghemplatser beräknas öka från nära 50 000 år 1968 till mellan 75 000 och 80 000 år 1970 väntas bli än mer accentuerat, finns alla skäl att frångå den prioritering av tillsynsform som Kungl. Maj:ts kungörelse om statsbidrag till kommunal familjedaghemsverksamhet ger uttryck för.

Med stöd av vad ovan anförts hemställer vi,

att andra paragrafen Kungl. Maj:ts kungörelse den 10 maj 1968 (nr 236) om statsbidrag till kommunal familjedaghemsverksamhet får följande lydelse

2 §.

Till kommun — — — varje fullt 200-tal invånare.

Till kommun — — — fullt 100-tal invånare.

Stockholm den 22 januari 1969

Mårten Werner (m)

Per-Eric Ringaby (m)